

Tunadalskyrkan 160306
Midfastosöndagen ”Livets bröd” Joh 6:24-35

Drömmar, längtan, behov av olika slag följer oss människor genom livet. Ibland får vi se dem uppfyllda, ibland blir det bara önskemål som aldrig slår in. Det kan handla om yttre saker, det kan handla om det vi kallar vårt inre, mål, mening, möjligheter. En del kan vi själva se till att det blir förverkligat, annat är beroende av omständigheter av andras insatser.

I dagens predikotext säger Jesus att han är livets bröd, och att han därmed är den som kan mätta de djupaste behoven vi har, och också att han kan öppna vägen vidare för oss så att vi kan få se hur han möter vår längtan och våra drömmar.

Folket då som fanns omkring Jesus hade en stor förväntan på att han skulle bli deras nye kung, som skulle rädda dem från förtryck och hjälpa dem att bli självständiga igen. Men det var ett önskemål som Jesus inte kunde infria. Hans rike var av ett annat slag, Guds rike, som skulle finnas inom människorna och där förutsättningen är att säga ja till Jesus som Herre och frälsare. Paulus förklarar det i Rom 10:10 *”Om du med din mun bekänner att Jesus är Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli räddad. Hjärtats tro leder till rättfärdighet och munnens bekännelse till räddning.”*

Men när dagens text utspelar sig, var det många som inte hade kommit så långt som till en bekännelse, utan följde Jesus för att se vem han kunde vara och vad han skulle kunna göra. Och han ger dem mycket att tänka på: Han förvandlar fem bröd och två fiskar genom sin gudomliga kraft, så att det räcker till fem tusen män förutom kvinnor och barn. Och för en del var det tecknet på att han var den som Gud hade lovat, för andra var det inte självklart.

Jesus drog sig undan för att få vara ifred skriver Johannes, för : ”Han förstod att de tänkte tvinga honom med sig för att göra honom till kung”. Och så låter han lärjungarna ta en båt över till andra sidan sjön, och själv kommer han efter gående på vattnet. Folkskaran inser att han inte är kvar, så de följer efter honom och letar efter honom och hittar honom på andra sidan sjön.

Jesus som ser djupare än andra säger till dem: *Sannerligen, jag säger er, ni söker inte efter mig därför att ni fått se tecken utan därför att ni*

åt av brödet och blev mätta". De kommer för att få se mer tecken av Jesus, men han säger att det inte behövs, de har redan fått erfara kraften och möjligheten i det han har gjort.

Vad har vi sett av Jesus kraft, vad har vi upplevt genom livet av hans under och tecken? Räcker det för att vi gång på gång ska ta emot honom själv, eller vill vi ha mer av det yttre? Låter vi hans ord i bibeln tala till oss med både uppmuntran och tillrättavisning eller slår vi bort det för att det inte är "stort nog", för att det blir för närgånget? Jesus vill vara den som verkar i oss både vilja och gärning, men det är vi som behöver bejaka det.

En gång fick Jesus frågan: *Vilket är det största budet i lagen? Han svarade: du skall älska Herren din Gud, med hela ditt hjärta, och med hela din själ och med hela ditt förstånd. Detta är det största och första budet. Sedan kommer ett av samma slag: du skall älska din nästa som dig själv. På dessa bud vilar hela lagen och profeterna.*

För en judisk man var det mycket viktigt att försöka följa lagen och alla föreskrifter som reglerade det hela, vilket var i princip omöjligt. Och därför är kanske inte folkets fråga så märklig: *Vad ska vi göra för att utföra Guds verk? Vi vet ju egentligen, men vad säger du? Och kanske var frågan både för att provocera, och för att försöka förstå. Och Jesus ger dem ett svar som de kanske inte hade väntat: Detta är Guds verk: att ni tror på honom som han har sänt.* Det handlar inte om regler och förordningar, det handlar inte om att göra allt rätt, utan om tron på honom.

I bönen Vår fader lär oss Jesus att be: *Ge oss idag det bröd vi behöver* – och det handlar då om att han vill hjälpa oss med allt det yttre, våra olika behov, att vi rent konkret ska få mat att äta - men tänker man djupare, och det blev en aha-upplevelse för mig när jag satt med förberedelserna under veckan, så ber vi ju också att vi ska få del av honom och hans närhet – av honom som är livets bröd, av honom som säger: Kom till mig, jag vill hjälpa dig, av honom som säger: vad vill du att jag ska göra för dig?

Så varje gång vi ber den bönen ber vi egentligen om hans närhet och att den ska påverka oss i livets olika situationer, i relationen till honom i relationen till oss själva och i relationen till våra medmänniskor.

Brödet inte bara mättar vår hunger utan ger oss också näringsämnen och det vår kropp behöver för att må bra. Jesus som är livets bröd, vill

ge oss av allt sitt goda, för att vi ska kunna fungera andligt sett. Petrus skriver i sitt andra brev; *Han har gett oss sina stora och dyrbara löften, för att ni tack vare dem ska bli delaktiga av gudomlig natur sedan ni kommit undan det fördärv som begäret drar med sig i denna värld. Sök därför med all iver att till er tro foga styrka, till styrkan kunskap, till kunskapen självbehärskning, till självbehärskningen uthållighet, till uthålligheten gudsfuktan, till gudsfuktan broderlig omtanke och till omtanken kärlek.*

I 2 Moseboken läser vi om hur folket i öknen fick manna att äta, och att var och en fick så mycket de behövde under hela ökenvandringen. Det var Gud som försåg dem och det var en gudomlig rättvisa, som man längtar efter också idag, när vi vet att det är en orättvis fördelning av resurser runt jorden. Förutsättningarna finns, men det är vi människor som förvaltar, och då blir det så lätt fel. Vi får be för alla som hanterar dessa frågor så att det kan bli skillnad. Vi får också be för dem som idag svälter och har svårt att skaffa dagligt bröd.

Mannaundret i öknen och Jesus brödunder säger samma sak: Gud vill ge ur sitt rika förråd till oss, vill visa sin makt, men att vi har ett ansvar för vad vi gör av det. Han vill, men vi behöver förvalta det, och behöver ta emot det som den gåva det är till oss.

I Johannesevangeliet 6 kapitel fortsätter Jesus samtal med folket och det leder så småningom till att en del går bort ifrån honom vilket måste ha varit smärtsamt vilket man kan ana i hans fråga till de 12 lärjungarna: *Inte vill väl också ni gå bort? Simon Petrus svarade: Herre till vem skulle vi gå, du har det eviga livets ord. Och vi tror och vi förstår att du är Guds helige.*

Och så får vi få likt Petrus bekänna vårt behov av honom och vår tillit till honom som är och ger oss livets bröd för varje dag.

Avsluta med några verser ur Filipperbrevet:
Gläd er alltid i Herren. Gör er inga bekymmer utan när ni åkallar och ber, tacka då Gud och låt honom få veta alla era önskningar. Då skall Guds frid som är mera värd än allt vi tänker ge era hjärtan och era tankar skydd i Kristus Jesus.

AMEN